

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	7Cdo/139/2020
Identifikačné číslo spisu:	5308204670
Dátum vydania rozhodnutia:	29.11.2022
Meno a priezvisko:	JUDr. Lubor Šebo
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2022:5308204670.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkýň: 1/ I. S., nar. XX.XX.XXXX, bytom I. nad H. č. XXX, 2/ Y. Q., nar. XX.XX.XXXX, bytom I. nad H. č. XXX, obe právne zastúpené GARANT PARTNER legal s.r.o., IČO 36 856 380, so sídlom Einsteinova 21, Bratislava, proti žalovaným: 1/ X. G., nar. XX.XX.XXXX, bytom H. č. XXX, 2/ M. L., nar. XX.XX.XXXX, bytom H. č. XXX, 3/ O. L., nar. XX.XX.XXXX, bytom H. č. XXX, 4/ F. L., nar. XX.XX.XXXX, bytom ul. S. XXX/XX, G., 5/ S. K., nar. XX.XX.XXXX, bytom I. XXX/X, G., 6/ Z. L., nar. XX.XX.XXXX, bytom ul. S. XXX, G., žalovaní v 1/ až 6/ právne zastúpení JUDr. Miloš Gero, advokát, Štefánikova č. 217, Bytča, 7/ Z. L., nar. XX.XX.XXXX, zomr. XX.XX.XXXX, naposledy bytom XXXXX W K. Dr, XXXXX M., W., 8/ S. T., nar. XX.X.XXXX, XXX S N. P. Dr., U. XXXXX, M., W., 9/ V. H., nar. apríl XXXX, bytom XXXX W. M., XXXXX U., F., W., 10/ D. H., nar. júl XXXX, v konaní o určenie, že spoluvlastnícke podiely k nehnuteľnostiam patria do dedičstva po I. S., vedenom na Okresnom súde Čadca, pod sp. zn. 7C/76/2008, o dovolaní žalobkýň proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 25. júna 2019 sp. zn. 5Co/45/2019, takto

rozhodol:

Dovolanie odmieta.

Žalovaným 1/ - 6/ voči žalobkyniam 1/ - 2/ priznáva nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1.Okresný súd Čadca (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 11. júna 2018, č. k. 7C/76/2008-685 v spojitosti s doplnujúcim rozsudkom z 26.júla 2018, č. k. 7C/76/2008-699 a v spojitosti s opravným uznesením z 11. septembra 2018, č. k. 7C/76/2008-713 žalobu zamietol. Žalovaným 1/ až 6/, 8/ a 10/ priznal náhradu trov konania v plnom rozsahu a zároveň návrh na pripustenie ďalších účastníkov do konania zamietol a doplneným výrokom zastavil konanie voči žalovanému 7/.

1.1 Súd prvej inštancie v odôvodnení rozsudku zároveň poukázal na to, že konanie najprv zastavil a to

uznesením z 6. decembra 2016, č. k. 7C/76/2008-628, nakoľko sa nepodarilo odstrániť nedostatok procesných podmienok. Krajský súd v Žiline zastavujúce uznesenie však zrušil a vec vrátil súdu na ďalšie konanie, pričom poukázal na to, že so súdom prvej inštancie čiastočne súhlasil, pokiaľ išlo o ustálenie nedostatku procesnej subjektivity vo vzťahu k žalovanému 7/. V zmysle intencii zrušujúceho uznesenia Krajského súdu v Žiline sa tak súd prvej inštancie zaoberal otázkou nedostatku procesnej subjektivity žalovaného 7/, ako aj otázkou povahy procesného spoločenstva.

1.2 Súd prvej inštancie mal za to, že v predmetnej veci išlo o určovaciu žalobu, ktorej predmetom bolo, že spoluvlastnícke podiely k nehnuteľnostiam patria do dedičstva po I. S.. O takejto žalobe súd rozhoduje v sporovom konaní, kde ako aj žalobcovia, tak aj žalovaní sú všetci dedičia, ktorí majú postavenie tzv. nerozlučných spoločníkov v zmysle § 77 zákona č. 160/2015 Z.z. (ďalej len „CSP“).

1.3 Žalobkyne v konaní žiadali, aby súd pripustil rozšírenie účastníkov konania o neznámych dedičov po nebohom Z. L., nar. XX.XX.XXXX, zomr. XX.XX.XXXX, naposledy bytom W. a za týmto účelom im stanovil ako neznámym dedičom opatrovníka Obec I. nad H.. Žalobkyne mali za to, že neb. Z. L. bol skutočným vlastníkom sporných nehnuteľností, ktorému svedčilo vlastnícke právo podľa pozemkovej knihy a ktorý v roku 1945 daroval všetky svoje nehnuteľnosti v ČSR I. S.. Žalobkyne zároveň žiadali pristúpenie ďalších účastníkov do konania a to dedičov po neb. žalovanom 7/ Z. L., zomr. XX.XX.XXXX a to 1/ Z. S. L. a 2/ N. X.. Súd prvej inštancie v rámci predbežného právneho názoru však konštatoval, že týchto účastníkov do konania nepripustí, nakoľko žiadnym dokladom nemal preukázané právne nástupníctvo po nebohom žalovanom 7/. Zároveň zamietol aj návrh na zabezpečenie listín z USA ako rodných listov a potvrdení o dedičstve, nakoľko nemal v konaní riadne označených ani právnych nástupcov po nebohom Z. L., nar. XX.XX.XXXX, zomr. XX.XX.XXXX - otcovi zomrelého žalovaného 7/, ktorý mal byť skutočným spoluvlastníkom sporných nehnuteľností podľa pozemkovej knihy.

1.4 Záverom súd prvej inštancie uviedol, že žalobca je subjektom práva, ktorý kvalifikovane tvrdí, že jeho subjektívne právo bolo porušené, alebo ohrozené a zároveň musí v konaní riadne označiť subjekt rušiteľa svojho práva (žalovaného). Ide o výlučnú vec žalobcu, zodpovednosť za stanovenie okruhu subjektov má práve žalobca, ktorý je pán sporu. V predmetnej veci žalobkyne označili po zomrelom Z. L. I., zomr. XX.XX.XXXX len jedného jeho právneho nástupcu a to žalovaného 7/, pričom súd žiadali, aby ostatným jeho neznámym dedičom ustanovil za opatrovníka obec I. nad H.. Súd prvej inštancie uviedol, že v súčasnosti podľa CSP nie je možné ustanoviť opatrovníka neznámym osobám, ktoré sa nachádzajú na neznámom mieste, nakoľko CSP takýto inštitút nepozná, na rozdiel od prechádzajúcej právnej úpravy. Súd prvej inštancie bol toho názoru, že žalovaný 7/ poznal svojich súrodencov a keďže spolupracoval so žalobkyňami, tieto osoby mali byť v konaní riadne označené podľa § 133 ods. 1 CSP a dokladmi preukázané ich právne nástupníctvo. Z dôvodu nedostatku vecnej legitimácie na strane žalovaných súd prvej inštancie žalobu zamietol.

2. Krajský súd v Žiline (ďalej len „odvolací súd“) rozsudkom z 25. júna 2019, sp. zn. 5Co/45/2019 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie. Žalovaným 1/ až 6/ priznal voči žalobkyniam 1/ - 2/ nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu a ostatným žalovaným 7/ - 10/ nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

2.1 Odvolací súd poukázal na to, že súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti potrebné pre posúdenie veci a dospel k skutkovým a právnym záverom, s ktorými sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožnil a preto v jeho odôvodnení sa obmedzil len na skonštatovanie správnosti dôvodov súdu prvej inštancie. Žalobkyne v odvolaní neuviedli žiadne skutočnosti, s ktorými by sa súd prvej inštancie nevysporiadal a ktoré by boli spôsobilé inak vyhodnotiť skutkový stav a následne prijať právne závery.

2.2 Odvolací súd mal za to, že súd prvej inštancie správne konštatoval, že ide o určovaciu žalobu, pričom odvolací súd zdôraznil, že práve na vyriešenie toho, čo patrí do dedičstva, slúži sporové konanie o určenie, či vec patrí alebo nepatrí do dedičstva. Táto žaloba nie je osobitným typom žaloby, ide o

určovaciú žalobu podľa § 137 písm. c) CSP.

2.3 Tak ako konštatoval súd prvej inštancie, aj odvolací súd bol toho názoru, že v danom prípade nie je možné podľa súčasnej právnej úpravy sporového konania v CSP ustanoviť neznámym osobám opatrovníka. Predchádzajúca právna úprava poznala možnosť zastúpenia neznámych osôb opatrovníkom v zmysle § 29 ods. 2 Občiansky súdny poriadok, CSP však takéto zastúpenie nepozná a preto sa odvolací súd stotožnil s názorom súdu prvej inštancie ohľadom toho, že bolo vecou žalobkýň v žalobe riadne označiť žalovaných.

3. Proti rozsudku odvolacieho súdu podali žalobkyne (ďalej len „dovolateľky“) dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodzovali z § 420 písm. f) CSP. Dovolateľky zároveň podali návrh na odloženie právoplatnosti napadnutého rozsudku v zmysle § 444 ods. 2 CSP s poukazom na dôvody hodné osobitného zreteľa a to uznesenie, ktorým bude vyčíslená náhrada trov súdneho konania a jeho následná vymáhateľnosť.

3.1 Dovolateľky vo vzťahu k § 420 písm. f) CSP namietali nesprávnosť napadnutého rozhodnutia s poukazom na zamietnutie žaloby pre nedostatok procesných podmienok. Uviedli, že odvolací súd v spojení so súdom prvej inštancie konali nesprávne, keďže nerozlišovali medzi dvoma úplne samostatnými nerozlučnými spoločenstvami na strane žalovaných. Podľa dovolateľiek prvým nerozlučným spoločenstvom na strane žalovaných sú právni nástupcovia po Z. L., r. č. XXXXXX/XXX, naposledy bytom H. XXX, zomr. XX.XX.XXXX, ktorí sú zapísaní ako vlastníci k sporným nehnuteľnostiam v katastri nehnuteľností (žalovaní 1/ - 6/). Dovolateľky mali za to, že vo vzťahu k týmto žalovaným mali súdy v základnom konaní vec meritórne prejednať a rozhodnúť o ich požadovanom hmotnom práve. K žalovaným 7/ - 10/ ako právnym nástupcom po nebohom Z. L., zomr. XX.XX.XXXX (osoba od ktorej I. S. nadobudla vlastnícke právo k sporným nehnuteľnostiam) uviedli, že ich v rámci žaloby označili z dôvodu opatrnosti, nakoľko išlo o právnych nástupcov po osobe, ktorá bola v pozemkovej knihe zapísaná ako posledný známy vlastník sporných nehnuteľností. Dovolateľky mali za to, že ich konanie smerovalo k tomu, aby súdu preukázali a dôkazmi podložili úplný okruh právnych nástupcov po Z. L. (I.), zomr. XX.XX.XXXX, pričom uviedli, že ak týchto dedičov nebolo možné bez ich viny identifikovať a podložiť príslušnými dôkazmi, v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou bolo možné takýmto dedičom ustanoviť opatrovníka (stanovisko NS SSR sp. zn. 4Cz 9/69). Súdy v základnom konaní sa s týmto vysporiadali len tak, že nie je možné neznámym dedičom za CSP ustanoviť opatrovníka. S týmto tvrdením však dovolateľky nesúhlasili, keďže mali za to, že ustanovenie § 69 CSP je potrebné chápať tak, že zahŕňa predtým v OSP výslovne uvedené možnosti použitia inštitútu opatrovníctva.

3.2 Porušenie práva na spravodlivý proces dovolateľky videli aj v tom, že súdy v základnom konaní nevyhoveli ich žiadosti o zabezpečenie listín prostredníctvom súdneho dožiadania, ktoré by preukazovalo právne nástupníctvo po osobe Z. L., zomr. XX.XX.XXXX ako osobe, ktorá bola v pozemkovej knihe zapísaná ako posledný známy vlastník sporných nehnuteľností ako aj právne nástupníctvo po žalovanom 7/. Tvrdili, že ak nebolo možné objektívne dohľadať úplný okruh dedičov, nemôže to byť prekážkou súdneho sporu a súdy v základnom konaní mali v záujme spravodlivosti ustanoviť neznámym dedičom opatrovníka. Mali za to, že išlo o prílišný formalizmus v postupe súdov v základnom konaní a odopretí ich práva na spravodlivý proces.

3.3 Za nesprávny procesný postup považovali aj to, že súdy v základnom konaní sa nezákonným spôsobom vysporiadali s úmrtím žalovaného 7/, keďže spor je svojou povahou majetkový a v prípade takéhoto sporu nie je možné konanie zastaviť v zmysle § 63 ods. 1 CSP. Súd prvej inštancie pritom ani neuviedol, že konanie zastavuje z dôvodu povahy sporu, ale z údajného nedostatku procesného spoločenstva. Podľa dovolateľiek však mal postupovať v zmysle § 63 ods. 2 CSP a pokračovať v konaní s jeho dedičmi, čo vyplývalo aj zo skoršieho zrušujúceho uznesenia odvolacieho súdu, ktorý poukázal na to, že nedostatok procesnej subjektivity jedného zo subjektov na strane žalovaných, ktorý nemožno odstrániť inak ako ustálením právnych nástupcov tejto osoby, spôsobuje nedostatok aj v okruhu ostatne pasívne legitimovaných subjektov. Podľa dovolateľiek tak došlo k porušeniu princípu zákazu denegatio

iustitiae (8SŽo/31/2013).

3.4 Dovolateľky žiadali, aby dovolací súd zrušil napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu aj rozhodnutie súdu prvej inštancie a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

4. Žalovaní 1/ - 6/ sa k dovolaniu vyjadrili a žiadali, aby dovolací súd zamietol podané dovolanie v celom rozsahu a zaviazal dovolateľky k náhrade trov dovolacieho konania.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v zákonnej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu, v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená v súlade s § 429 ods. 1 CSP skúmala, či sú splnené ďalšie podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti dovolania a bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie ako neprípustné treba odmietnuť.

Dovolanie podľa § 420 písm. f) CSP

6. Porušenie práva na spravodlivý proces dovolateľky videli v tom, že súdy v základnom konaní postupovali nesprávne, keď nerozlišovali medzi dvoma procesnými spoločenstvami, pričom podľa nich vo vzťahu k žalovaným 1/ - 6/ mali súdy vec meritórne prejednať. Žalovaných 7/ - 10/ označili z dôvodu opatrnosti po osobe, ktorá vlastnila sporné nehnuteľnosti podľa pozemkovej knihy (Z. L. I., zomr. XX.XX.XXXX). Mali za to, že keďže ich konanie smerovalo k tomu, aby súdu predložili úplný okruh právnych nástupcov po Z. L., zomr. XX.XX.XXXX, avšak takýchto dedičov nebolo možné identifikovať, mali im súdy ustanoviť opatrovníka v zmysle § 69 CSP.

7. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom; integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie. Z práva na spravodlivý súdny proces, ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov a rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Jeho súčasťou nie je ani právo procesnej strany dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

8. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa § 420 CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (1Cdo/42/2017, 2Cdo/20/2017, 3Cdo/41/2017, 4Cdo/131/2017, 7Cdo/113/2017, 8Cdo/73/2017). Dovolací súd preto aj v danom prípade skúmal opodstatnenosť argumentácie žalobcov, že v konaní došlo k nimi tvrdenej vade zmätočnosti.

9. Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f) CSP nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, IV. ÚS 324/2011) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania (strán sporu) vrátane ich dôvodov a námietok. Samotné odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka na spravodlivé súdne konanie (IV. ÚS 112/05, IV. ÚS 324/2011).

10. K argumentácii dovolateľiek, že súdy postupovali nesprávne, keď nerozlišovali medzi dvoma procesnými spoločenstvami a neznámym dedičom neustanovili opatrovníka v zmysle § 69 CSP, najvyšší súd uvádza, že už podľa predchádzajúcej úpravy platilo, že realizácia procesných oprávnení sa účastníkovi neznemožňuje právnym posúdením (viď R 54/2012 a 1Cdo/62/2010, 2Cdo/97/2010,

3Cdo/53/2011, 4Cdo/68/2011, 5Cdo/44/2011, 6Cdo/41/2011, 7Cdo/26/2010 a 8ECdo/170/2014). Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Po 1. júli 2016 nie je žiadny dôvod pre odklon od vyššie uvedeného chápania dopadu nesprávneho právneho posúdenia vecí (nesprávneho vyriešenia niektorej právnej otázky súdom) na možnosť niektorej strany civilného sporového konania uskutočňovať jej patriace procesné oprávnenia. Nesprávne právne posúdenie vecí nezakladá teda vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP a prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia (viď R 24/2017).

11. Dovolaťky v rámci dovolania namietali zároveň to, že súdy v základnom konaní nevyhoveli ich žiadosti o zabezpečenie listín prostredníctvom súdneho dožiadania, ktoré by preukazovalo právne nástupníctvo po osobe Z. L., zomr. XX.XX.XXXX ako osobe, ktorá bola v pozemkovej knihe zapísaná ako posledný známy vlastník sporných nehnuteľností ako aj právne nástupníctvo po žalovanom 7/, ktorý zomrel v rámci konania. Zároveň poukázali na to, že súdy sa nesprávne vysporiadali s tým, že zastavili konanie po žalovanom 7/, keďže spor je svojou povahou majetkový a v takomto prípade nie je možné konanie zastaviť v zmysle § 63 ods. 1 CSP, ale je potreba pokračovať s dedičmi zomrelého žalovaného 7/.

12. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie vo veci (I. ÚS 46/05). Z uvedeného potom vyplýva, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP môže dôjsť aj nepreskúmateľnosťou napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu (porov. I. ÚS 105/06, III. ÚS 330/2013, či 4Cdo/3/2019, 8Cdo/152/2018, bod 26, 5Cdo/57/2019, bod 9, 10) alebo prekvapivosťou rozhodnutia vtedy, keď odvolací súd vydá rozhodnutie, ktoré nebolo možné na základe zisteného skutkového stavu veci predvídať, čím bola účastníkovi odňatá možnosť právne a skutkovo argumentovať vo vzťahu k otázke, ktorá sa s ohľadom na právny názor odvolacieho súdu javila ako významná pre jeho rozhodnutie, či rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.).

13. Ak všeobecný súd nevykoná dôkaz navrhovaný stranou konania, hoci tento má preukazovať takú, medzi stranami konania spornú skutkovú okolnosť, ktorá je pre meritórne posúdenie žalobného nároku významná, či dokonca rozhodujúca, znemožní tým strane konania uskutočňovať jej patriace procesné práva v takej miere, že dôjde k porušeniu práva na spravodlivý proces. Znamená to vo svojich dôsledkoch aj porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (II. ÚS 168/2019).

14. Najvyšší súd uvádza, že s odôvodnením nevykonania navrhovaných dôkazov sa náležite vysporiadali súdy nižších inštancií. Súd prvej inštancie poukázal na to, že išlo o žalobu, ktorej predmetom bolo, že spoluvlastnícke podiely k nehnuteľnostiam patria do dedičstva po nebohej I. S., pričom v rámci tohto konania žalobcovia ako aj žalovaní sú všetci dedičia, ktorí majú postavenie tzv. nerozlúčných spoločníkov podľa § 77 CSP. Súd prvej inštancie mal za to, že rozhodujúcim subjektom bez ktorého iniciatívy sa konanie nemohlo začať boli žalobkyne a bolo ich povinnosťou riadne označiť subjekty, ktoré narušajú ich právo (žalovaných). V predmetnom spore však žalobkyne označili po zomrelom Z. L., zomr. XX.XX.XXXX len jedného právneho nástupcu žalovaného 7/, pričom sami žiadali, aby súd ostatným neznámym dedičom ustanovil za opatrovníka obec I. nad H.. Návrh na vykonanie dokazovania (dožiadanie do USA za účelom zistenia právnych nástupcov) vo vzťahu k zomr. Z. L., zomr. XX.XX.XXXX súd prvej inštancie zamietol z dôvodu, že bolo úlohou žalobkyň v konaní riadne označiť žalovaných a dokladmi preukázať ich právne nástupníctvo. Vo vzťahu k zomrelému žalovanému 7/ tento návrh následne zamietol z dôvodu, že v konaní nemal riadne označených ani právnych nástupcov po zomrelom Z. L., zomr. XX.XX.XXXX (otec žalovaného 7/), ktorý mal byť skutočným spoluvlastníkom

sporných nehnuteľností podľa pozemkovej knihy. Keďže odvolací súd sa stotožnil v plnom rozsahu so závermi súdu prvej inštancie, považoval odvoláciu námietku žalobkýň vo vzťahu k vykonaniu dokazovania za nedôvodnú. Najvyšší súd na základe vyššie uvedeného sa stotožnil s názorom súdov nižších inštancií, že navrhnuté vykonanie dokazovania v tomto smere považoval za nadbytočné, nakoľko bolo povinnosťou žalobkýň v konaní riadne označiť žalovaných. Súd v základnom konaní túto povinnosť nemali a správne konštatovali, že podľa súčasnej právnej úpravy v CSP nie je možné neznámym dedičom ustanoviť opatrovníka. Najvyšší súd dospel k záveru, že aj návrh na vykonanie dokazovania po zomrelom žalovanom 7/ (dožiadanie do USA) by bol nadbytočný a nehospodárny, nakoľko súdy v základnom konaní nemali ustálených ani právnych nástupcov po jeho otcovi zomrelom Z. L., zomr. XX.XX.XXXX (pôvodný vlastník sporných nehnuteľností podľa pozemkovej knihy).

15. V súvislosti s namietaným porušením zásady nevykonania navrhovaného dôkazu najvyšší súd, uvádza, že súd v konaní nie je viazaný návrhmi strán na vykonanie dokazovania. Súd hodnotí predložené dôkazy, resp. vykonáva dokazovanie aj inými dôkazmi, než predložia strany a následne ich hodnotí podľa svojho uváženia v zmysle zákona. Zákon vychádza zo zásady voľného hodnotenia dôkazov a táto zásada znamená, že záver, ktorý si sudca urobí o vykonaných dôkazoch z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie, je vecou jeho vnútorného presvedčenia a jeho logického myšlienkového postupu, pričom hodnotiacia úvaha súdu musí vychádzať zo zisteného skutkového stavu veci a výsledok hodnotenia dôkazov majú byť súčasťou rozsudku.

16. Nemožno sa zároveň stotožniť s argumentáciou dovolateľiek, že postup súdu prvej inštancie vo vzťahu k žalovanému 7/ bol nesprávny a bolo potrebné pokračovať s jeho právnymi nástupcami, nakoľko išlo o spor s majetkovou povahou. Najvyšší súd je toho názoru, že súd prvej inštancie správne zastavil konanie voči zomrelému žalovanému 7/, keďže žalobu zamietol v celom rozsahu z dôvodu nedostatku procesného spoločenstva, nedostatku vecnej legitimácie na strane žalovaných a teda bolo by v rozpore s jeho názorom, aby pokračoval v konaní s právnymi nástupcami žalovaného 7/, keďže nemal v rámci konania ani riadne označených právnych nástupcov po zomrelom Z. L., zomr. XX.XX.XXXX (otec žalovaného 7/). Zároveň uviedol, že keďže žalobkyne voči žalovanému 7/ nezobrali žalobu späť a v konaní neoznačili riadne jeho právnych nástupcov, súd prvej inštancie konanie voči žalovanému 7/ zastavil. Najvyšší súd záverom uvádza, že nesprávne právne posúdenie veci nezakladá vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP a prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia (viď R 24/2017).

17. Dovolací súd nad rámec uvádza, že ak súdy v základnom konaní dospeli k záveru o procesnej neprípustnosti, bolo ich povinnosťou zamietnuť žalobu žalobkýň pre procesnú neprípustnosť a nebolo ich úlohou zisťovať právnych nástupcov po zomrelom Z. L., zomr. XX.XX.XXXX, resp. im ustanovovať opatrovníka. Bolo povinnosťou žalobkýň v rámci konania riadne označiť subjekty, ktoré porušovali, resp. ohrozovali ich subjektívne súkromné právo (žalovaných).

18. Z týchto dôvodov dovolací súd dospel k záveru, že dovolateľky nedôvodne argumentovali, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu spolu s rozhodnutím súdu prvej inštancie je nesprávne, pričom za vadu konania v zmysle § 420 písm. f) CSP v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľiek. Len samotné spochybňovanie správnosti skutkových zistení a vyhodnotenia dôkazov súdom, ako i sama polemika s rozhodnutím odvolacieho súdu alebo prosté spochybňovanie správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu či kritika jeho prístupu zvoleného pri právnom posudzovaní veci, významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v § 420 písm. f) CSP.

19. Pokiaľ dovolatelia za procesnú vadu v zmysle § 420 písm. f) CSP považovali nesprávny právny záver odvolacieho súdu, dovolací súd uvádza, že nesprávne posúdenie veci (nesprávne vyriešenie niektorej právnej otázky súdom), nemožno považovať za vadu zmätočnosti.

20. So zreteľom na uvedené dovolací súd dovolanie žalobkýň odmietol (§ 447 písm. c) CSP).

21. Podľa § 444 ods. 2 CSP, ak nejde o rozhodnutie, ktoré ukladá povinnosť plniť, dovolací súd môže

na návrh odložiť jeho právoplatnosť, ak sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa; ustanovenie § 230 tým nie je dotknuté.

22. Najvyšší súd nezistil splnenie podmienok pre odklad právoplatnosti dovolaním napadnutého rozhodnutia v zmysle § 444 ods. 2 CSP, a preto v súlade s ustálenou súdnou praxou o tom nevydal samostatné rozhodnutie (rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 4Cdo/144/2019, 4Cdo/108/2019, 9Cdo/72/2020).

23. Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutie o nároku žalovaného na náhradu trov konania o dovolaní neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

24. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.